

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/393/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217264
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 5. decembra 2013 č. k. 9C/18/2013-45, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c), d), a i), § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ako aj zisteným skutkovým stavom. Zo spisu sp. zn. 7Er/519/2010 Okresného súdu Levice súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd 05. 08. 2010, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia uznesením č. k. 7Er/519/2010-14 zo dňa 04. 10. 2010 tak, že žiadosť zamietol. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 15CoE/363/2010-29 zo dňa 30. 11. 2010 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Dokazovaním v predmetnej právnej veci súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný, a preto ho zamietol. K námietke odporcu, že navrhovateľ podal návrh predčasne súd uviedol, že navrhovateľ sa na odporcu obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom podal návrh na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Aj keď návrh bol podaný pred uplynutím 6-mesačnej lehoty, ku dňu rozhodovania súdu o návrhu navrhovateľa už bolo zrejmé, že odporca neuznal nárok navrhovateľa a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenia odporcu, a preto mal súd za to, že v čase rozhodovania súdu 6-mesačná lehota uplynula, teda návrh už nemožno považovať za predčasne podaný. Navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote, resp. primeranej lehote, ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z

akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. bolo v čase podania žiadosti o udelenie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, pre výklad zákona je pritom podstatný úmysel zákonodarcu. Zo slovného a logického výkladu uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku súd dospel k názoru, že lehote 15 dní sa vzťahuje len na rozhodnutie súdu, ktorým poverí súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. V tomto prípade bola žiadosť o udelenie poverenia súdu doručená 05. 08. 2010 a súd rozhodol o tejto žiadosti 04. 10. 2010. Údaj uvedený v návrhu navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelení poverenia s omeškaním viac ako 169 dní, je nepravdivý. V zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní nevzťahovala na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci, keďže exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu a i v prípade, že by sa nejednalo o rozhodnutie podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, je súd toho názoru, že zo samotného znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva to, že lehota 15 dní sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Konštatovanie, že vo veci išlo o prietah, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prietahy v konaní, sa nevedelo. Exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Súd mal za to, že navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatnil. Pretože súd dospel k názoru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu. Odporca namietal premlčanie nároku navrhovateľa, súd sa preto zaoberal aj touto obranou odporcu a zistil, že od podania žiadosti o udelenie poverenia dňa 05. 08. 2010 do uplatnenia si náhrady škody priamo u odporcu dňa 25. 09. 2012 neuplynula trojročná doba. O škode aj nemajetkovej ujme sa mohol navrhovateľ dozvedieť doručením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia jeho právnenému zástupcovi 15. 10. 2010. Predbežné prerokovanie nároku podal 25. 09. 2012. Nárok sa tak nepremičal, lebo v uvedenej dobe bol podaný návrh na predbežné prerokovanie nároku, odkedy premlčacia doba počas 6 mesiacov neplynula a dňa 28. 09. 2012 bola podaná žaloba. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na nemajetkovú ujmu, nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a taktiež zo spisu mu žiadne nevyplývali.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytykal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonaním navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom

odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V ďalšej časti svojho odvolania vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2011 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45 < a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) <. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že exekučné konanie začalo dňa 09. 06. 2010 spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 05. 08. 2010. Exekučný súd výzvou zo dňa 24. 08. 2010 vyzval oprávneného, prostredníctvom súdneho exekútora, na doručenie fotokópie Zmluvy o úvere č. 4095232. Na túto výzvu súdu oprávnený reagoval podaním doručeným Okresnému súdu Levice dňa 20. 09. 2010. Následne, dňa 04. 10. 2010 súd uznesením č. k. 7Er/519/2010-14 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 03. 2011. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 08. 07. 2011 č. k. 7Er/519/2010-42, právoplatným dňa 12. 08. 2011, exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov vzniknutých v exekučnom konaní. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, teda v znení v čase začatia exekúcie, obsahuje zákonnú lehotu na vydanie poverenia, avšak s tým, že táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). S poukazom na uvedené odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa bol toho názoru, že rozhodcovský rozsudok bolo potrebné považovať za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d). Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) sa podľa Dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa nimi rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. V prejednávanej veci je navyše potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté na 14. deň po tom, čo oprávnený na výzvu exekučného súdu doručil súdu listinný doklad, relevantný pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie. V konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jedna z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, vznik škody, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje bolo rozhodnuté v primeranom čase. Ohľadom záveru súdu prvého stupňa o možnosti preskúmania exekučného titulu v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje, pričom poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo 105/2011 a 4Cdo 31/2013).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie navrhovateľa, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu je nesprávne. Súd prvého stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. Keďže pre rozhodovanie súdu nebola stanovená žiadna lehota, ako i vzhľadom k dĺžke konania exekučného súdu, nedošlo k predĺženiu trvania stavu právnej neistoty navrhovateľa. Súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.